

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มุ่งสร้างแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬา เพื่อใช้ในการวัดคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และสร้างเกณฑ์ปกติของความมีน้ำใจนักกีฬาสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผลของการวิจัยครั้งนี้จะทำให้ได้เครื่องมือในการวัดความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียน ซึ่งจะเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ทราบถึงระดับความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนอันจะเป็นประโยชน์ในการปลูกฝังและพัฒนาความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนต่อไป

แบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬาสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นนี้สร้างขึ้นตามเทคนิคการสร้างของเทอร์สโตน (Thurstone) โดยแบ่งวิธีดำเนินการวิจัยออกเป็น 3 ตอน คือ ตอนที่ 1 เป็นการสร้างข้อกระทงในแบบวัด แบ่งเป็น 2 ชั้น ชั้นที่ 1 เป็นการสำรวจพฤติกรรมที่แสดงออกของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นเกี่ยวกับความมีน้ำใจนักกีฬา โดยถามจาก ครู - อาจารย์ ผู้สอนวิชาพลศึกษา ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ทำให้ได้ตารางโครงสร้างของแบบวัดซึ่งครอบคลุมลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬา 4 ด้าน อันประกอบด้วย การรู้แพ้รู้ชนะ การเคารพกติกาและการตัดสินของกรรมการ ความมีน้ำใจต่อผู้อื่น และการมีสำนึกในหน้าที่นักกีฬา ชั้นที่ 2 เป็นการสร้างแบบวัดจากผลที่ได้จากการสำรวจพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น แล้วนำแบบวัดเหล่านี้ให้ผู้ตัดสิน (Judge) ประกอบด้วย ครู - อาจารย์ผู้สอนวิชาพลศึกษา และนักกีฬา เป็นผู้ให้คะแนนของข้อกระทงแต่ละข้อ นำผลที่ได้มาหาค่าประจำข้อ (Scale Value) ค่าเบี่ยงเบนของการตัดสิน (Q - Value) ดัชนีความคล้ายคลึงกัน (Index of Similarity) หาค่าความสัมพันธ์ระหว่างค่าประจำข้อกับดัชนีความคล้ายคลึงกันซึ่งเป็นเกณฑ์ในการพิจารณาความไม่สอดคล้อง (Criterion of Irrelevance) เพื่อใช้ในการคัดเลือกข้อกระทง ทำให้ได้แบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬา จำนวน 44 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นการทดลองใช้และศึกษาคุณภาพของแบบวัด นำแบบวัดไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีที่ 2 และปีที่ 3 ระดับชั้นละ 10 คน เพื่อทดสอบการใช้เวลาในการทำแบบวัด และนำแบบวัดไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาประเมินความมีน้ำใจนักกีฬาให้ตามลักษณะของพฤติกรรม นำคะแนนที่ได้มาหาความตรงตามเกณฑ์สัมพันธ์ (Criterion-Related Validity) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) และได้หาความเที่ยงของแบบวัดโดยวิธีทดสอบซ้ำ (Test-Retest)

ตอนที่ 3 เป็นการหาเกณฑ์ปกติใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยแบ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 755 คน มัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 769 คน และมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 760 คน รวมทั้งสิ้น 2284 คน

สรุปผลการวิจัย

1. การสำรวจพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความมีน้ำใจนักกีฬา จากการเขียนแจกแจงพฤติกรรมของครู - อาจารย์ผู้สอนวิชาพลศึกษา ผลปรากฏว่าได้ความคิดเห็นที่จำแนกเป็นด้านต่าง ๆ ได้ 4 ด้าน เรียงตามลำดับน้ำหนักความถี่ได้ดังนี้

การรู้แพ้ รู้ชนะ มีน้ำหนักคิดเป็น 36.42%

การเคารพกติกาและการตัดสินของกรรมการ มีน้ำหนักคิดเป็น 24.69%

ความมีน้ำใจต่อผู้อื่น มีน้ำหนักคิดเป็น 22.43%

การมีสำนึกในหน้าที่นักกีฬา มีน้ำหนักคิดเป็น 16.46%

จากน้ำหนักความถี่ของพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความมีน้ำใจนักกีฬา จึงนำไปใช้เป็นตารางโครงสร้างในการสร้างแบบวัด

2. การสร้างแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬาตามเทคนิคของเทอร์สโตน ทำให้ได้แบบวัดจำนวน 44 ข้อที่คัดเลือกจากข้อระทงทั้งหมด 100 ข้อ ซึ่งผู้ตัดสิน (Judge) จัดอันดับคะแนนให้เป็น 11 ช่วง โดยเลือกข้อระทงที่มีช่วงคะแนนเดียวกันช่วงละ 4 ข้อ และมีค่าเบี่ยงเบนของการตัดสิน ไม่เกินค่าเฉลี่ยของส่วนเบี่ยงเบนของการตัดสินของทุกช่วงคะแนน ทำให้เกณฑ์ในการพิจารณาความคลุมเครือ (Criterion of Ambiguity) มีค่าเท่ากับ 2.25 รวมทั้งพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างค่าประจำข้อกับดัชนีความคล้ายคลึงกันเพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการ

พิจารณาความไม่สอดคล้อง (Criterion of Irrelevance) โดยพิจารณาค่าความสัมพันธ์สัมประสิทธิ์อีต้า (Eta coefficient) จะต้องมามีค่ามากกว่า .70 ขึ้นไป ทำให้ได้แบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬาสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 44 ข้อ ข้อกระทงที่ได้วัดใน 4 ด้าน แบ่งเป็น

ด้านการรู้แพ้รู้ชนะ จำนวน 17 ข้อ คิดเป็น 38.63 % ประกอบด้วย ข้อที่ 2 , 3 , 4 , 6 , 7 , 8 , 11 , 12 , 13 , 14 , 16 , 20 , 22 , 24 , 29 , 42 และ 43

ด้านการเคารพกติกาและการตัดสินของกรรมการ จำนวน 10 ข้อ คิดเป็น 22.72 % ประกอบด้วย ข้อที่ 10 , 15 , 18 , 21 , 30 , 33 , 37 , 39 , 41 และ 44

ด้านความมีน้ำใจต่อผู้อื่น จำนวน 10 ข้อ คิดเป็น 22.72 % ประกอบด้วย ข้อที่ 5 , 9 , 19 , 23 , 27 , 31 , 32 , 35 , 36 และ 40

ด้านความมีสำนึกในหน้าที่นักกีฬา จำนวน 7 ข้อ คิดเป็น 15.90 % ประกอบด้วย ข้อที่ 1 , 17 , 25 , 26 , 28 , 34 และ 38

ค่าประจำข้อของข้อกระทงที่ได้มีค่าคะแนนประจำข้อน้อยที่สุด เท่ากับ 0.7 และค่าประจำข้อสูงที่สุดเท่ากับ 10.3 มีค่าเบี่ยงเบนของการตัดสินต่ำสุดเท่ากับ 0.67 และค่าเบี่ยงเบนของการตัดสินสูงสุด เท่ากับ 2.10

3. การทดลองใช้แบบวัด จากการทดสอบการใช้เวลา ปรากฏว่าแบบวัดใช้เวลา 30 นาที

4. คุณภาพของแบบวัดมีดังนี้ ความตรงตามเกณฑ์สัมพันธ์ ศึกษาจากการนำคะแนนที่ได้จากแบบวัดไปหาความสัมพันธ์กับคะแนนที่ได้จากการประเมินโดยครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ผลปรากฏว่า มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ $r = .7211$ ศึกษาความเที่ยงของแบบวัด โดยวิธีสอบซ้ำ (Test-Retest) ได้ค่าความเที่ยง $r = .8651$

นอกจากนั้นข้อกระทงแบบวัดทั้ง 44 ข้อได้รับการเลือกตอบทุกข้อ โดยมีอัตราการเลือกตอบต่ำสุด คือข้อ 3 คิดเป็น ร้อยละ 0.783 และข้อที่มีอัตราการเลือกตอบสูงสุด คือข้อ 2 คิดเป็นร้อยละ 99.2

5. การหาเกณฑ์ปกติของแบบวัด ผู้วิจัยสร้างเกณฑ์ปกติของแบบวัดในรูป คชแนนปกติ เปอร์เซนต์ไทล์ (Percentile Norms) และสร้างเกณฑ์ในการแปลผลคชแนนได้ดังนี้

ตั้งแต่ PR 77 ขึ้นไป	แปลว่า	มีระดับความมีน้ำใจนักกีฬาสูง
ระหว่าง PR 23 - PR 77	แปลว่า	มีระดับความมีน้ำใจนักกีฬาน่ากลาง
ตั้งแต่ PR 23 ลงไป	แปลว่า	มีระดับความมีน้ำใจนักกีฬาต่ำ

นอกจากนั้นจะทำให้ได้เกณฑ์ในการเทียบคชแนนที่ได้กับระดับความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ได้ดังนี้

เกณฑ์ในการเทียบคชแนนที่ได้กับระดับความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

ตอนต้น

ช่วงคชแนน	ระดับความมีน้ำใจนักกีฬา
ตั้งแต่ 8.5 ขึ้นไป	สูง
ระหว่าง 8.1 - 8.5	ปานกลาง
ตั้งแต่ 8.0 ลงไป	ต่ำ

ตัวอย่าง เช่น นาย ก. และ นาย ข. เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

1. นาย ก. ทำคชแนนได้ 8.5 คชแนน จากการเทียบตารางปกติเปอร์เซนต์ไทล์ ได้เป็นตำแหน่งเปอร์เซนต์ไทล์ (PR) ที่ 69 หมายความว่า มีนักเรียน 69 % ที่ได้คชแนนต่ำกว่า 8.5 หรือ มีนักเรียน 69 % ที่ได้คชแนนความมีน้ำใจนักกีฬาต่ำกว่า นาย ก. และ นาย ก. มีความมีน้ำใจนักกีฬาในระดับปานกลาง

2. นาย ข. ทำคชแนนได้ 7.7 คชแนน จากการเทียบตารางปกติเปอร์เซนต์ไทล์ ได้เป็นตำแหน่งเปอร์เซนต์ไทล์ที่ 12 หมายความว่า มีนักเรียน 12 % ที่ได้คชแนนต่ำกว่า นาย ข. หรือ มีนักเรียน 12 % ที่ได้คชแนนต่ำกว่านาย ข. และนาย ข. มีความมีน้ำใจนักกีฬาในระดับต่ำ

อภิปรายผล

1. การสำรวจพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความมีน้ำใจนักกีฬานั้น ปรากฏว่า แบ่งออกได้เป็น 4 ด้าน คือ การรู้แพ้รู้ชนะ การเคารพกติกาและการตัดสินของกรรมการ ความมีน้ำใจต่อผู้อื่น และการมีสำนึกในหน้าที่นักกีฬา จากผลการวิจัยปรากฏว่า ผลที่ได้นี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชินนทร์ชัย อินทிரารณ (2523) ซึ่งทำการศึกษาลักษณะที่เป็นส่วนประกอบที่สำคัญของความมีน้ำใจนักกีฬา โดย ลักษณะของน้ำใจนักกีฬา ประกอบด้วย การรู้แพ้ รู้ชนะ การรู้ภัย นอกจากนั้นยังรวมถึงลักษณะอื่นอีกหลายประการ ซึ่งจะพบว่ามีความสอดคล้องกันในด้านของการรู้แพ้ รู้ชนะ และพิจารณาในส่วนของการรายละเอียดจะพบว่า การเคารพกติกาและการตัดสินของกรรมการนั้นประกอบไปด้วยการพยายามศึกษาและปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับกติกาของการเล่นและข้อตกลงต่างๆอย่างเคร่งครัด เคารพเชื่อฟังคำตัดสินและกรรมการในการตัดสินรวมทั้งผู้ฝึกสอนตลอดเวลา ความมีน้ำใจต่อผู้อื่นประกอบด้วย มีน้ำใจหนักแน่น มีความอดกลั้น ไม่แสดงอาการโมโหโทโสหรือโกรธแค้นต่อเพื่อนร่วมเล่นและบุคคลอื่น มีความสามัคคีแสดงความเป็นมิตรและให้เกียรติต่อเพื่อนร่วมเล่นด้วยกัน ซื่อสัตย์สุจริต เห็นอกเห็นใจ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ช่วยเหลือเพื่อนร่วมเล่นด้วยกัน ไม่เห็นแก่ตัว ใจกว้างขวาง เสียสละเพื่อส่วนรวม มีความสุภาพเรียบร้อย ไม่แสดงอาการเย่อหยิ่งและโอ้อวดต่อผู้อื่น และด้านการมีสำนึกในหน้าที่นักกีฬาประกอบด้วย มีความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเองและหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย ยอมรับในข้อบกพร่องของตนเองและพยายามแก้ไขให้ดีขึ้น รู้จักคุณค่าและคุณประโยชน์ของเพื่อนร่วมหมู่คณะ ไม่แบ่งชั้นวรรณะ เชื่อชาติหรือศาสนา มีความเลื่อมใสในอุดมคติของการกีฬา โดยไม่หวังผลอื่นใดนอกจากผลและประโยชน์จากการเล่นกีฬาอย่างแท้จริง ไม่ถือผลแพ้ชนะเป็นสำคัญโดยยอมรับสภาพและผลของการเล่นด้วยความเต็มใจและบริสุทธิ์ใจ เล่นด้วยชั้นเชิงและสุทวิธของการเล่นกีฬานั้น ๆ อย่างเต็มความสามารถ และในขณะที่เล่นก็รู้จักประมาณตนในความสามารถนั้น ๆ ด้วย ไม่ยั่วยุก ก่อแค้นหรือกลั่นแกล้งเพื่อนร่วมเล่นด้วยกัน และยังคงสอดคล้องกับการวิเคราะห์ตัวประกอบของความมีน้ำใจนักกีฬาของ กนกวลี เอ่งฉ้วน (2523) ที่วิจัยพบว่า ความมีน้ำใจนักกีฬา ประกอบด้วย 17 ตัวประกอบ คือ ด้านความสำนึกทางจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ด้านการยอมรับความสามารถของตนเอง ด้านการยอมรับความเป็นจริง ด้านความมีเหตุผล ด้านการให้เกียรติผู้อื่น ด้านการเคารพคำตัดสิน ด้านความอดกลั้น ด้านการรู้แพ้ รู้ชนะ ด้านความเห็นอกเห็นใจ ด้านความซื่อสัตย์ ด้านความเสียสละ ด้านความยุติธรรม ด้านความกล้าหาญ ด้านการยอมรับความสามารถของผู้อื่น ด้านความมี

วินัย และด้านความมีน้ำใจ ซึ่งจะพบว่ามีผลสอดคล้องกันในด้านความรู้แพ้ รู้ชนะ ด้านการ เคารพการตัดสิน ด้านความมีน้ำใจต่อผู้อื่นซึ่งรวมทั้งด้านความเห็นอกเห็นใจ และด้านความมี น้ำใจ ด้านความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และด้านการให้เกียรติผู้อื่น และด้านการมีสำนึกในหน้าที่นักกีฬา ซึ่งประกอบไปด้วย ด้านความสำนึกทางจริยธรรม ด้านการยอมรับความสามารถของตนเอง และนอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ กิตติพงษ์ เทียนตระกูล และสมิตรา เจตณวาสิน (2534) ที่พบว่า ในส่วนของนักเรียน มีความเห็นว่า การยอมรับสภาพ และ ผลการเล่น ด้วยความเต็มใจและบริสุทธิ์ใจ เป็นลักษณะของความมีน้ำใจนักกีฬาที่สำคัญที่สุดสำหรับนักเรียน รองลงมาคือเคารพและ เชื่อฟังคำตัดสินของกรรมการโดยไม่ได้โต้แย้ง และ ปฏิบัติตามกฎระเบียบ ข้อยังคับและกติกาการเล่นอย่างเคร่งครัด ตามลำดับ ส่วนครูพลศึกษามีความเห็นว่า การเคารพ กฎข้อบังคับและกติกาการเล่น การรู้จักแพ้ รู้จักชนะ และรู้จักให้อภัย เป็นลักษณะของความมีน้ำ ใจนักกีฬาที่สำคัญที่สุดสำหรับนักเรียน รองลงมาคือ เคารพ และเชื่อฟังคำตัดสินของกรรมการ โดยไม่ได้โต้แย้งและปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อยังคับและกติกาการเล่นอย่างเคร่งครัด การยอมรับ นับถือสิทธิ และ หน้าที่ของเพื่อนร่วมเล่นด้วยกัน ตามลำดับ

2. แบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬาที่ได้ จำนวน 44 ข้อ วัดใน 4 ด้านตรงตามตาราง โครงสร้างในการสร้างแบบวัดโดยแบ่งได้เป็น

ด้านการรู้แพ้รู้ชนะ จำนวน 17 ข้อ คิดเป็น 38.63 %

ด้านการเคารพกติกาและการตัดสินของกรรมการ จำนวน 10 ข้อ คิดเป็น 22.72 %

ด้านความมีน้ำใจต่อผู้อื่น จำนวน 10 ข้อ คิดเป็น 22.72 %

ด้านความมีสำนึกในหน้าที่นักกีฬา จำนวน 7 ข้อ คิดเป็น 15.90 %

ข้อกระทบในแบบวัดมีคะแนนประจำข้อทั้ง 11 ช่วงคะแนน ช่วงคะแนนละ 4 ข้อ ทำให้มีข้อดีคือข้อกระทบกระจายครบในทุกช่วงของมาตรวัด และข้อกระทบในแบบวัดมีค่าเบี่ยงเบนของการตัดสิน (d - Value) ระหว่าง 0.69 - 2.08 โดยค่าเบี่ยงเบนเฉลี่ยของการตัดสินในทุกช่วงมีค่าระหว่าง 1.05 - 2.25 ซึ่งเทอร์สตัน กล่าวว่า ในการเลือกข้อ กระทบนั้นไม่ควรให้ค่าเบี่ยงเบนของการตัดสินมีค่ามากกว่าค่าเบี่ยงเบนเฉลี่ยของการตัดสิน (Thurstone , 1929) ถึงแม้ว่า วิเชียร เกตสิงห์จะกล่าวว่า ในการคัดเลือกข้อกระทบ ในแบบวัดควรมีค่าเบี่ยงเบนของการตัดสินไม่ควรเกิน 1.67 (วิเชียร เกตสิงห์ , 2530) แต่เมื่อพิจารณาค่าความสัมพันธ์ระหว่างค่าประจำข้อกับค่าดัชนีความคล้ายคลึงกัน (Index of Similarity) ซึ่งเป็นเกณฑ์ของการกำจัดข้อความที่ไม่สอดคล้อง (Criterion of Irrelevance) โดยในที่นี้ใช้ค่าสัมประสิทธิ์อีตา (Eta Coefficient) มีค่าตั้งแต่ .7

ขึ้นไป จึงเห็นได้ว่าข้อกระทบในแบบวัดนั้นสามารถเป็นตัวแทนของแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬาได้ และข้อกระทบนั้นมีความสอดคล้องกัน นอกจากนั้นเมื่อนำค่าเบี่ยงเบนของการตัดสินไปเทียบกับแบบวัดของต่างประเทศซึ่งใช้เทคนิคของเทอร์สโตนในการสร้างแบบวัด เช่น มาตรฐานเจตคติต่อการหาเลี้ยงชีพของฮินคเลย์ (Hinckley, 1939 cited by Shaw and Wright, 1967) ที่ใช้ผู้ตัดสิน 250 คน มีค่าเบี่ยงเบนของการตัดสินอยู่ระหว่าง 0.9 ถึง 1.26 มาตรฐานเจตคติต่ออาชีพบางอย่างของมิลเลอร์ (Miller, 1934 cited by Shaw and Wright, 1967) ที่ใช้ผู้ตัดสิน 160 คน แบ่งแบบวัดออกเป็น 2 ฉบับ ทั้ง 2 ฉบับ มีค่าเบี่ยงเบนของการตัดสินอยู่ระหว่าง 0.5 ถึง 2.2 และ 0.5 ถึง 2.1 มาตรฐานเจตคติที่มีต่อครูของโฮชอว์ (Hoshaw, 1936 cited by Shaw and Wright, 1967) ใช้ผู้ตัดสิน 200 คน มีค่าเบี่ยงเบนของการตัดสินอยู่ระหว่าง 1.00 ถึง 2.00 มาตรฐานเจตคติของผู้ทำงานเป็นเสมียนของดุดุชา (Dudycha, 1941 cited by Shaw and Wright, 1967) ใช้ผู้ตัดสิน 123 คน มีค่าเบี่ยงเบนของการตัดสินอยู่ระหว่าง 1.1 ถึง 3.6 จึงพบว่า แบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้ใช้ผู้ตัดสินจำนวน 190 คน มีข้อกระทบที่มีค่าเบี่ยงเบนในการตัดสินอยู่ระหว่าง 0.69 ถึง 2.08 นับได้ว่าอยู่ในขั้นดีพอใช้

3. คุณภาพของแบบวัด จากการหาความตรงตามเกณฑ์สัมพันธ์ (Criterion - Related Validity) ของคะแนนที่ได้จากแบบวัดกับคะแนนที่ได้จากการสังเกตพฤติกรรม มีความสัมพันธ์ $r = .7211$ ซึ่งนับได้ว่าอยู่ในเกณฑ์ดีพอใช้ เนื่องจากคะแนนที่ได้จากแบบวัดสามารถบ่งบอกถึงพฤติกรรมได้ถึง 51.99 % ค่าความเที่ยงของแบบวัดที่ได้จากวิธีทดสอบซ้ำ (Test - Retest) มีค่า ความสัมพันธ์ $r = .8651$ นับได้ว่าอยู่ในเกณฑ์ดี และเมื่อเทียบกับแบบวัดเจตคติที่มีต่อครูของโฮชอว์ (Hoshaw, 1936 cited by Shaw and Wright, 1967) ที่มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .706 และ .738 และแบบวัดเจตคติเกี่ยวกับความมีน้ำใจนักกีฬาของจอห์นสัน (Johnson, 1996) ซึ่งหาค่าความเที่ยงโดยการแบ่งแบบวัดออกเป็น 2 ฉบับมีค่าเท่ากับ .86

จากกระบวนการสร้างแบบวัดที่ได้ใช้วิธีการให้คะแนนของผู้มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านจำนวนมาก และกระบวนการในการคัดเลือกข้อกระทบที่เป็นไปตามเทคนิควิธีการสร้างของเทอร์สโตนทุกขั้นตอน ตลอดไปถึงคุณภาพโดยการหาความเที่ยงและความตรงของแบบวัด ทำให้เชื่อได้ว่าแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬานี้เป็นแบบวัดที่มีความเชื่อถือได้

4. การแปลผลของคะแนนที่นำเสนอในรูปเกณฑ์ปกติเปอร์เซ็นต์ไทล์ ทำให้มีความง่ายและสะดวกในการแปลความหมายของคะแนน ซึ่งตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ (Percentile Rank) ของคะแนนที่ได้ หมายถึง การนำคะแนนที่ได้จากแบบวัดไปหาตำแหน่ง เมื่อคิดจำนวนทั้งหมดเป็น 100 คน หรือ คิดเป็นร้อยละของผู้เข้าสอบทั้งหมด และนอกจากนั้นยังได้แปลความหมายของตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ได้เป็นระดับของความมีน้ำใจนักกีฬา ทำให้ผู้นำไปใช้มีความสะดวกยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

ข้อเสนอแนะในการนำแบบวัดไปใช้

1. ในการนำแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬานี้ไปใช้ควรคำนึงถึงความจำกัดของแบบวัดที่ใช้วัดเฉพาะนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเท่านั้น
2. ก่อนที่จะนำแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬานี้ไปใช้ควรศึกษาคู่มือการใช้แบบวัดอย่างละเอียดก่อน ซึ่งประกอบด้วย จุดมุ่งหมาย โครงสร้าง คุณภาพ วิธีการใช้ และการแปลผลคะแนนที่ได้
3. ในการแปลผลของคะแนนผู้วิจัยเสนอผลในรูปเกณฑ์ปกติเปอร์เซ็นต์ไทล์รวมของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มิได้สนใจในเรื่องความแตกต่างของชั้นเรียน เพศ อายุ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป

1. การสร้างแบบวัดทางจิตวิทยาโดยเทคนิควิธีของเทอร์สโตนนี้เป็นที่น่าเชื่อถือ และการนำไปใช้ก็มีความสะดวก จึงสามารถนำเทคนิควิธีนี้ไปใช้ในการสร้างแบบวัดตัวแปรทางจิตวิทยาอื่นๆได้อีก อันจะเป็นการพัฒนาการสร้างแบบวัดทางจิตวิทยาต่อไป

2. นอกจากการสร้างแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬาโดยการประยุกต์ใช้เทคนิคของเทอร์สตันแล้ว ถ้ามีการสร้างแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬาโดยใช้เทคนิคการสร้างแบบอื่นๆ เช่น วิธีของ ออสกูด (Osgood) หรือ การวิเคราะห์สหสัมพันธ์ของกัทแมน (Guttman) เป็นต้น ก็จะทำให้เกิดการพัฒนารูปแบบวัดด้วยเทคนิคต่าง ๆ อย่างหลากหลาย

3. ควรมีการศึกษาเกณฑ์ปกติเปอร์เซ็นต์ไทล์ในรูปอื่น เช่น อายุ เพศ ผู้เป็นนักกีฬา และไม่เป็นนักกีฬา เพื่อศึกษาความแตกต่างของระดับความมีน้ำใจนักกีฬาในกรณีต่างๆด้วย